בס"ד ערב ש"ק
פרשת **תרומה**
ג' אדר א' ה'תשע"ו
גיליון מס' 21 (1422)

שבי"ל הפרד"ס

עלון לתורה וחסידות

זמני הדלקת נרות ומוצש"ק

	הד"נ	מוצ"ש	ר"ת
י-ם	4:47	6:01	6:41
ת"א	5:01	6:02	6:37
חיפה	4:52	6:01	6:38

יוצא לאור על שמם ולזכרם הטהור של רבוה"ק
כ"ק מרן אדמו"ר המקובל האלוקי הגה"ק רבי **י**הודה **ל**ייב הלוי אשלג זצוקללה"ה
ובנו כ"ק מרן אדמו"ר המקובל הגה"ק רבי **ש**למה **ב**נימין הלוי אשלג זצוקללה"ה

בהוצאת "מרכז תורני מוהרי"ל אשלג"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר רבי שמחה אברהם הלוי אשלג שליט"א
רחוב שד"ל 4, ת.ד. 707 בני ברק. טל: 03-5783481 פקס: 03-6193789

מקולמוס העורך

לפעמים אדם רוצה להתפלל ועושה הרבה הכנות לתפילה, כגון שלומד או שאומר מזמורי תהלים וכדומה, ועם כל זאת כשנעמד להתפלל לבו לא עמו. לא הולך לו להתפלל.

ולפעמים אינו עושה שום הכנות ואינו מתכונן כראוי, ומייד כשנעמד להתפלל, נפתח לבו ומתפלל מעומק הלב אף שאינו ראוי לכך.

והסיבה לזה, אמר ה"בית אברהם" מסלונים (מובא ב"מזקנים אתבונן"), כי ההכנה שעשה לתפלה הראשונה עוזרת לו בתפילה השניה.

אותו ענין שייך גם כן בשבת קודש, שיתכן ויעשה אדם הכנה גדולה לקבל את הארת השבת, ומשום סיבה כלשהיא, אינו יכול לקבל הארה מקדושת השבת, ובפעם אחרת כשתוסר הסיבה יקבל את הארת השבת אפילו ללא הכנה כלשהיא.

'כל תרומה מתקבלת בברכה' – כל מה שאדם מתרומם, מתגבר ופועל, נזקפת לזכותו, וביום מן הימים תסייע לו. לא תמיד רואים 'ישועות מיידיות', כי לפעמים תגיע ישועתו דווקא על ידי שפועל, ללא ראיית ישועות מידיות.

שבת שלום

נתיב הדרש

אין תחליף

בית מגורים גדול נבנה בתכנון מדוייק למען המטרה שהועידו לו. בכל קומה של הבנין נבנו כמה דירות ובהן חדרים מרווחים המותאמים לצרכי המשפחה שתדור שם: חדרי שינה, מטבח, ארונות קיר, מיזוג אויר וכן שכלולים נוספים הותקנו בדירות, כדי ליצור תנאים מושלמים לכל מי שעתיד לגור שם.

והנה, ביום מן הימים, לאחר שהבנין כבר עמד על תילו, הוחלט לשנות את ייעודו. במקום לאכלס את הדירות במשפחות למגורי קבע, הפכו את המקום לבית חולים. מובן מאליו, שהיה צורך לעשות שינויים רבים במבנה כדי שיוכל לשרת את היעד החדש. הדירות שבכל קומה אוחדו ונעשו לדירה אחת גדולה. חלק מן המטבחים בוטל, ובמקומם נבנו חדרי חולים, חדרי רופאים, חדרי ניתוח ועוד.

אולם במשך השנים נוכחו לדעת כי למרות המאמצים הגדולים שנעשו כדי לשנות את אופי המבנה, בית החולים רחוק עדיין מלמלא את ייעודו החדש בשלמות. העובדה שמלכתחילה נבנה הבנין כבית מגורים, עמדה למכשול בדרך להפיכתו לבית חולים.

הגאון רבי ירוחם ליבוביץ ממיר מסביר באופן זה את דרך חייו של האדם: העולם כולו נברא על פי התורה כדי לאפשר לבני האדם לחיות חיי תורה. מסיבה זו ניתנו לאדם כל תכונותיו. כל עוד שהאדם חי על פי התורה, נפשו, גופו וכל מאווייו ותשוקותיו הפנימיים – שנוצרו ונבנו על פי הנחיות התורה – ימצאו את סיפוקם המלא.

כשם שבנין מגורים נבנה על פי הנתונים שהדיירים דורשים, כך בנינו של האדם נבנה מלכתחילה על פי ההנחיות של התורה הקדושה. כל מי שיתחכם וימציא תחליפים שונים לחיי תורה על ידי תרבויות חדשות ו"תורות" שונות ומשונות, ימצא את עצמו מבולבל וחסר שביעות רצון, שהרי הבנין – שהוא האדם, כבר בנוי, ומאווייו הגוף והנפש כבר הותקנו בו מראש.

שינוי אורח החיים דומה לאיכלוס בית חולים בתוך בנין מגורים. לעולם, ההתאמה לא תהיה מושלמת ומשביעת רצון. לעומת זאת, ככל שנדקדק במצוות ונקפיד על קלה כבחמורה, נזכה לחיים טובים ומאושרים, שהרי לשם כך נבראנו וכך אנו בנויים בגופנו ובנפשנו.

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם (כה, ח) – בתוך כל אחד ואחד.

אוצר המשלים

בשבילי הפרשה

ויקחו לי תרומה... תקחו את תרומתי (כה, ב)

נראה לפרש פסוק זה על פי מה שפירשתי בפסוק (דברים טו, י) "נתן תתן לו ולא ירע לבבך בתתך לו" מהו כפל הלשון "נתן תתן"?

אלא שהתורה נתנה לנו עצה איך לתת צדקה בלב שלם ונפש חפצה, והוא, על ידי שיפריש מממונו סכום לצדקה, טרם יבוא העני, וכשמופרש כבר לצדקה, או אז כשיבוא העני ויתן לו, לא יצטער ולא ירע לבבו כלל, כי הרי זה כבר לא שלו, שהרי כבר הפרישו לצדקה.

ולכן אמר; "נתן תתן לו" בכפל לשון, שבתחילה יפריש, ואז יתן לו, ועל ידי זה יוכל לקיים "לא ירע לבבך בתתך לו".

וזה הזהיר גם כאן "ויקחו לי תרומה", ופירש רש"י, "הפרשה יפרישו ממונם לי נדבה". כלומר, להפריש תחילה, ואחר כך "תקחו את **תרומתי**" – תרומה שהיא שלי, שכבר הקדישו על ידי הפרשתו. ועל ידי זה, יהיה הדבר בלב שלם. **קרן לדוד**

ויקחו לי תרומה (כה, ב)

נאמר על זה במדרש, הה"ד "כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזובו" (משלי ג).

ונראה לבאר את הקשר בין שני הפסוקים, על פי מה שמובא בזוהר הקדוש שאדם שרוצה לעשות מצוה וירא מן המקטרגים והמשטינים שיפריעו לו בקיום המצוה, טוב יעשה אם יתן צדקה לפני עשיית המצוה, ובזה יקנה את המצוה, ואז אין שליטה למקטרגים ומשטינים עליה.

ובשם הרה"ק מצאנז זיע"א אמרו דמן הנכון שגם במצות צדקה עצמה יקדים לתת צדקה לפני קיום המצוה, כי אז יוכל לקיימה בקלות.

עצה נוספת לקיים את המצוה בשלמות, שמענו מהרה"ק מהרי"ד מבעלזא זצוק"ל זיע"א, והיא, ללמוד את ההלכות ופרטי המצוה לפני קיום המצוה, וע"י לימוד המצוה יוכל לקיימה בשלימות.

ולפי זה יש לומר: "ויקחו לי תרומה" – האדם הרוצה לתת מתנתו להשי"ת – והוא קיום המצוות, והושש מפני המקטרגים ומשטינים, מביא המדרש ב' עצות לזה.

א. "כי לקח טוב נתתי לכם", "לקח" הוא מלשון קנין, הכוונה לקנות את המצוה, על ידי נתינת צדקה לפני עשייתה.

ב. "תורתי אל תעזובו", על ידי לימוד התורה הקדושה והלכות הכרוכים במצוה זו שעומד לקיימה, יסייעו בידו לקיים את המצוה בשלימות, ללא חשש ופחד מצד המקטרגים והמשטינים העלולים להפריעו או להניאו מלקיים מצוות השי"ת. **מקור בריך**

ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קומתו (כה, י)

ומדקדק בעל הטורים שכל מדות הארון היו שבורות בחצאי אמות ולא היה כן בשאר הכלים.

ונראה לבאר הענין על פי מה ששמעתי מאדוני אבי (מהר"י) ז"ל בשם אביו (מהר"ש), שפעם אחת זכה להתגלות גדולה, ואמר; שיותר ממה שהיתה לו שמחה במה שזכה לראות בעיניו, היתה שמחתו גדולה עוד יותר במה שראה שיש [דרגות עליונות] עוד יותר ויותר עד אין קץ.

ויש לומר דבארון היתה ה"עדות" – היינו התורה, ועל כן לא היו המדות בארון שלימות, לרמז שעל ידי התורה מבינים שעדיין לא הגיעו לשלימות ההשגה, ויש עוד יותר ויותר. **הרה"ק מהרי"ד מבעלזא זצוק"ל – לקט אמרי קודש**

דרך ההלכה

דינים מנהגים וטעמים בברכת הנהנין – ה

הרב **יהודה לב** שליט"א
מחבר ספרי **לב המועדים**

על היין הוא אומר 'בורא פרי הגפן' (ברכות פ"ו משנה א) **והטעם** שקבעו על היין ברכה מיוחדת; משום חשיבותו שמשביע וגם משמח, דכתיב (תהילים קד טו) "יין ישמח לבב אנוש" (ברכות לה ע"ב, משנ"ב רב ס"ק א). **והטעם** שאין מברכים לאחריו ג' ברכות; משום שאין דרך לקבוע סעודה על היין (ברכות לה ע"ב).

הטעם שמברכים על יין 'בורא פרי הגפן' ואין מברך 'בורא היין'; לפי שלא נברא יין אלא לנחם את האבלים (סנהדרין ע ע"א), לכך אין מברכים 'בורא היין' דנוח לו שלא נברא (טע"מ ענין ברכות יד).

על היין מברך הטוב והמטיב (ברכות נט: שו"ע קעה א). ולא תקנו ברכת 'הטוב והמטיב' על הפת, **הטעמים לכך:**

א. על הפת אין מברכים 'הטוב והמטיב' לפי שרגילות לאכול בסעודה ב' מינים, משא"כ יין שרגילים לשתות בסעודה רק מין אחד, ולכן מברך על יין שנוסף בסעודה 'הטוב והמטיב' (ר"ן ער"פ כ. ד"ה מברך). **ב.** משום שיין משמח וסועד משא"כ פת סועד ואינו משמח (רא"ש פרק הרואה פ"ט ס' טו). **ג.** דלא מצאנו שירה אלא על היין, **ועוד** כיון שיין חשוב שקובע ברכה לעצמו, ראוי לברך עליו 'הטוב והמטיב' (אבודר' הל' בר' שער ה). **ד.** 'הטוב והמטיב' ביבנה תקנוהו, 'הטוב' – שלא הסריחו, 'והמטיב' – שניתנו לקבורה, לפי שבצרו כרמיהם ז' שנים והקיפו כרמיהם מהרוגיהם, תקנו לומר על היין שהוא כמו הדם (אבודרהם שם) **ה.** כיון שהפת גמרו אדם, ויין נגמר בידי שמים (מ"מ שג בשם הגאונים). **ו.** כיון שהיינות משונים בטעמיהם ובמראיהם, משא"כ בפת (ר' בנימין בר ר' אברהם הרופא נמצא בשה"ל קמד). **ועוד** שהיין הוא דבר של שמחה דכתיב (שופטים ט יג) "המשמח אלהים ואנשים" ודעת האדם נוחה הימנו, מידי דהוה הבונה בית חדש וקונה כלים חדשים שצריך לברך עליהם כל פעם שקונה, אפילו שיש לו כיוצא בהם, אבל על פת מאיזה טעם יברך על שינוי פת? (מ"מ דיני סעודה שג). **ז.** שהפת אינו אוכל אלא לעתים קבועות, כשרעב, לכן אין מברכים 'הטוב והמטיב', אבל ביין אין זמן קבוע לשתייתו, ורוב בני אדם אין שותים אותו מחמת צמא, אלא מחמת חביבותו והשיבותו, לפיכך מברכים על שינוי היין 'הטוב והמטיב' (מט"מ דיני סעודה שג). **ח.** שהאדם צריך למעט בתענוגי העולם, והיין מביא לידי שמחה, ויכול לבוא לידי קלות ראש, וידוע שברכת 'הטוב והמטיב' שבברכת המזון תקנו על הרוגי ביתר שניתנו לקבורה, ועל ידי זה יזכור יום המיתה ולא ימשך אחר היין הרבה (משנ"ב קעה ב).

אורחות צדיקים

הרה"ק רבי אברהם מטשעכנוב זצוק"ל בעל ה"זכותא דאברהם"

רבינו נתן פקודה לבניו הגאונים זצ"ל שבל יהינו לבוא אליו טרם שהוא יכתוב אליהם שיבואו אליו. וכך נהג בכל פעם שרצה להתראות עם אחד מבניו; כתב אליו מכתב מיוחד שיבוא. וטעמו היה מפני שבמשך הזמן שבניו אינם בביתו ובעירו אינם מקיימים מצות כיבוד אב, לכן ציוה שלא יבואו אליו ללא קריאה ממנו, ואז בכל משך הזמן שיגורו בעיר אחרת יקיימו מצוות כיבוד אב, בגלל שמקיימים את פקודתו שלא יבואו לבית אביהם רק כאשר חפץ בהם אביהם הקדוש ונקראו בשם לבוא להצרות קדשו. **"אוצר שיחות צדיקים"**

לא נתן רשות להדליק בערב שבת קודש על שולחנו בפמוט של מתכת המחופה בכסף (דמוי כסף) בגלל שסבורים שמנורה זאת היא של כסף בזמן שזה שקר, והרי כתוב "דובר שקרים לא יכון לנגד עיני", **"וילקט יוסף"**

סיפר לי אחד שהיה בסעודת ברית מילה שהיה שם הרה"צ הקדוש וכו' מהר"א זצללה"ה מטשעכנאווי, והיה שם מדובר אודות הפלא אשר אנחנו רואים בזמן הזה שאפילו הפושעים המפורסמים שאינם נוהגים בשום דת יהודית כלל ואף על פי כן מלים את בניהם. ואמר הרה"ק הנ"ל שזאת פעל אברהם אבינו ע"ה שביקש עצה מממרא על המילה, ועשה זאת לפי שצפה על הדורות הללו, שלא יעשו שום מצוה אשר הגויים מלעיגים עליהם. והיה ירא שבודאי ילעיגו העכו"ם על מצוות מילה; לקחת ילד קטן בן שמונת ימים, ולצערו ולהכניסו בסכנה, וכאשר ילעיגו על זה אז יתביישו הפושעים ולא ימולו את בניהם. לכן שאל עצה מהעכו"ם "ממרא" וידע שממרא יסכים עמו, ומעשה אבות סימן לבנים, וכל מה שעשה אברהם אבינו ע"ה הכל נשאר חזק ואמיץ לדורות הבאים. וכך נשאר לדורות שהעכו"ם אינם מלעיגים כלל על מצוה זו ואדרבה מכבדין אותה, ולכן הפושעים לא מתביישים בזה ומלין את בניהם. **"תורת אהרן"**

פעם נתנו לו מי סודה וסיפרו לו שזה משקה התוסס עם הגז שנמצא בו, וכאשר הניח את הכוס ולא שתה ממנה במשך זמן רב, עוררו אותו שאם לא ישתה מייד הרי יפוג ממנו הגז התוסס! כאשר שמע את הדברים נענה ואמר: וכי הטבע של משקה זו יחייב אותי מתי שאהיה מוכרח לשתותו, ומייד סילק ממנו את הסודה ולא רצה עוד לשתותו.

נסתלק בה' אדר א' תרל"ה **"דברי יונה"**

מסילות הזוהר

על ידי שלשה סימנים היו יודעים בני ישראל אם הם רצוים לפני אביהם שבשמים

כגוונא דכרובים אינון וכו': הכרובים שבמשכן הם כמו הכרובים למעלה ועומדים באות ובנם, וכבר העמדנו הסוד, שכתוב "פורשי כנפים סוככים" (שמות כה), ולא כתוב פרושי כנפים, ולא סבוכים בכנפיהם, אלא על אות ונם היו עומדים, והיו פורשים כנפיהם כמו כרובים חיים, לעתים ידועות היו הכרובים מעלים כנפיהם, ופורשים אותן למעלה בכל יום ויום, ואח"כ היו חוזרים ומכסים על הכפורת, וע"כ באות ובנם היו עומדים.

בכל אתר דרוחא וכו': בכל מקום שרוח עליון היה בא ושורה, ודאי יש ממש וקיום באות ובנם, באותו מקום ששורה. האדם הוא מעפר, ומטרם ששורה עליו התנוצצות הרוח שלמעלה, אין בו ממש, כיון ששורה עליו הרוח, יש בו ממש, ועומד ומתקיים.

ואי תימא דא וכו': ואם תאמר, שזה בלבד הוא בו, בוא וראה ממטהו של אהרן, שהוא עץ בלי שום ממשות, כיון ששלח בו הקב"ה מעט רוח, עמד בקיום ונעשה בריה וממשות, ומה עץ שאין דרכו בכך, כיון ששלח בו הקב"ה משהו אחר של רוח, עמד בקיום והיתה בו ממשות, הכרובים שהם קדושים, ועומדים בקדושה כעין שלמעלה, על אחת כמה וכמה שהרוח העליון היה שאתה בהם נם.

בכל זמנא דישראל וכו': בכל זמן שישראל היו זכאים, היו הכרובים דבקים בדבקות פנים בפנים, כיון שחטאו היו מחזירים פניהם זה מזה, שואל: מאין היו יודעים, הרי לא יכלו לבא לקדש הקדשים לראות את זה, ומשיב: כאן נחלקו עמודי העולם. אבל בעשן הקרבן, ובקרבן שעל המזבח, ובכהן, כשהיה מברך את העם, בשלשה אלו היו יודעים, שהכרובים החזירו פניהם זה מזה והקב"ה רוצה בתשובה של בניו.

תננא דקורבנא. כד וכו': ומפרש דבריו, עשן הקרבן, הוא, כשהיו ישראל זכאים, היה עולה העשן למעלה בדרך ישר, כהסתלקות של הצים, אם העשן היה עולה לצד מזרח או לצד מערב, או בכל קצוי ארץ, היה עולה בדרך ישר. וכשלא סר לימין ולשמאל, אז נמצא הרצון למעלה ולמטה, והקב"ה רצה במעשיהם של ישראל באהבה יתירה.

בקרבנא דעל גבי וכו': הסימן הב' הוא, בקרבן שעל המזבח, כי כשישראל היו זכאים, היתה נראית על אש המזבח צורת אריה אוכל קרבנו על המזבח, וכשלא היו זכאים, היו רואים צורת כלב רובץ על המזבח.

כהנא כד בריך וכו': הסימן הג' הוא, בכהן כשהיה מברך את העם, כי בשעה שנשא ידיו, כשהיו ישראל צדיקים, והיו ראויים לברכה, ידיו היו נשואות בנשיאות בלי כבדות כלל, והורמו בשמחה וברצון. אז השכינה שורה עליהן, והן נשאו מעצמן. ואז היה הכהן יודע, שישראל ראויים לברכה, וברך אותם ברצון הלב.

וכד ידוי הוו וכו': וכשידיו היו כבדות, וביגיעה רבה התנשאו, ולא היה יכול להרימן אלא ביגיעה מרובה, אז היה יודע, שהשכינה אינה שורה על ידיו, ושישראל אינם ראויים לברכה.

בגין דבשעתא דשכינתא וכו': משום, שבשעה שהשכינה היתה באה לשרות על ידיו, כל האצבעות האלו – של הכהן, שהם בצורה עליונה היו שמחות בשמחה לקבל את השכינה עליהן, והיו פורחות להיות נשאות למעלה, כמו שהכרובים שבעולם הזה– שבמשכן, ומכל שכן הכרובים שלמעלה, היו שמחים לקבל עליהם את השכינה.

ורזא דא וידי וכו': וזה סוד, "וידי משה כבדים" (שמות יז). מה הטעם, **משום** שבאותה שעה, לא היו ישראל זכאים, וידיו של משה כבדו, ולא היה יכול לשאת אותן למעלה, כי כתוב למעלה, "על ריב בני ישראל ועל נסותם את ה' (שם). ואז "ויבוא עמלק", וכבדו ידיו של משה, ולא היה יכול לשאת אותן, עד שקבל עליו עונש, שכתוב "ויקחו אבן", "והיה כאשר ירים משה" וגו'. כעין זה היה בלוחות האבן כמו בכהן. דהיינו שכבדו מחמת חטא העגל ונפלו מידיו ונשברו.

וע"ד כרובים בההוא וכו': וע"כ, הכרובים, באותו זמן שישראל היו זכאים, היו פנים בפנים מתדבקים זה בזה, וכשישראל לא היו זכאים, היו מחזירים פניהם זה מזה, ועל ידי סודות אלו, הנ"ל. היו יודעים, אם ישראל הם זכאים או לא. **פירוש הסולם בזוהר חדש פר' תרומה סעיפים נט – סח**

בתקופתו של הבעש"ט הקדוש זצוקללה"ה זיע"א אירע מעשה, שעשיר אחד היה צריך ליסוע למרחקים לזמן רב, והפקיד את ארנקו עם הון רב אצל ידידו הנאמן שהיה עני ואביון.

כעבור זמן מה, לאחר שנסע העשיר לדרכו, נפטר פתאום העני לעולמו והניח אחריו כמה בנים וכשבאו לחלק ביניהם את הירושה דהיינו החפצים המועטים שהניח אחריו, מצאו במקום מוצנע את המטמון של העשיר.

הם תמהו מאין בא לאביהם אוצר רב כזה, והחליטו שבודאי היה אביהם איש כילי מאוד והטמין את כל הונו בסתר וחי בעניות ודחקות.

עמדו וחילקו ביניהם את העיזבון הגדול, וכל אחד בנה לו בית נאה ומהודר כראוי לנגידים, והיה הדבר לשיחה בפי הבריות איך בין יום ללילה נתעשרו.

בשוב העשיר לביתו, סיפרו לו את המאורע הנפלא איך שמת חבירו העני והניח אחריו עשירות גדולה לבניו, התחיל לצעוק מרה ולבכות, אוי לי, הלא כל העשירות הזאת שלי היא, כי טרם נסיעתי הפקדתי אצלו את רוב רכושי.

רץ העשיר מייד אל היורשים ואמר להם שהארנק שלו הופקד אצל אביהם, ותבעם שיחזירו לו את פקדונו. ענוהו היורשים שאינם יודעים כלל מזה, ואין לו שום טענה ותביעה אליהם.

העשיר הזמינם לדין תורה, ופסק הדיין היה שישבעו היורשים שבועה "שלא פקדנו אבא", ויפטרו, וכן עשו ופטר אותם הדיין מלשלם.

נהיה מזה רעש גדול בכל העיר והגלילות כי האמת היתה ניכרת שהמעות הללו הם של העשיר, ואיך יצא פסק מהבית דין שהיורשים אינם מחוייבים להחזיר לו כלום.

דבר המעשה הגיע לאוזנו של אחד מתלמידי ה"בעל שם טוב" זי"ע, ונכנס אל רבו ושאלו, הלא כתוב "דרכיה דרכי נועם" (משלי ג), ואיך יתכן שעל ידי משפטי התורה יצא פסק דין מעוקל כזה, בזמן שכולם יודעים שהארנק היה פקדון אצל העני.

אמר לו הבעש"ט, מחר השכם בבוקר וצא מחוץ לעיר אל מקום פלוני ששם פרשת דרכים, ותמצא שם אילן גדול ורחב ובסמוך אליו יש מעין–באר–מים–חיים. תעלה על האילן ותשב שם כל היום ותתכסה בין הענפים באופן שלא יוכלו לראותך, וכל מה שתראה שם שמור בלבך, ושתוק. וכשיפנה היום תרד מהאילן ותספר לי כל מה שראית.

וכן עשה התלמיד. השכים בבוקר, התפלל ויצא אל המקום אשר אמר לו הבעש"ט, ועלה על האילן וישב שם בין הענפים נסתר ונעלם מעיני הבריות.

כחצות היום וחום גדול שלט על פני הארץ, וירא והנה בא סוחר אחד רוכב על סוסו. כראות הסוחר את המעיין, ירד מן הסוס ושתה ממי המעיין להחיות את נפשו במים קרים, ונשכב לנוח קצת תחת צל האילן, כשאת אפונדתו אשר בה היה טמון כל כספו כמנהג הסוחרים, הסיר מעליו והניח מראשותיו ונרדם.

כעבור כחצי שעה הקיץ משנתו, ועלה בחפזון על סוסו ורץ לדרכו. בהחפזו שכח את חגורתו עם הכסף תחת האילן.

עברו רגעים, והנה סוחר שני בא רכוב על סוסו וגם הוא היה עייף וצמא. ובראותו את האילן והמעיין תחתיו, קפץ מעל סוסו ושתה מהמעיין, ובגשתו אל האילן לפוש מטורח הדרך, ראה את המציאה, ויפן כה וכה וירא כי אין איש, לבש את החגורה שבה הכסף מתחת חגורתו, ומיהר לברוח מהמקום.

המשך יבוא בס"ד

לעילוי נשמת

הר"ר **פנחס ברוך** ב"ר פיי'בל ז"ל **לובלינר**
נפטר ו' אדר
וזוגתו מרת **מלכה** ע"ה
נפטרה ז' שבט תשכ"ט

שביל לנוער

שאלות בפרשת השבוע עם פירוש רש"י

א. מה המרחק בין השולחן לכותל הצפוני שבמשכן?
א) שתי אמות. **ב)**. שתים וחצי אמות. **ג)** שלשה אמות. **ד)** שלוש וחצי אמות.

ב. מהו רוחב הקלעים?
א) שתי אמות. **ב)**. שתים וחצי אמות. **ג)** שלשה אמות. **ד)** חמש אמות.

שאלות בספר "ארחות צדיקים"

ג. אם האדם טרוד על שמירת ממונו, מה זה מראה?
א) שממונו הוא לנסיון. **ב)** שממונו לטובה. **ג)** שממונו לנקמה. **ד)** כל התשובות אינן נכונות.

ד. אם האדם טרוד להתענג בממונו, מה זה מראה?
א) שממונו הוא לנסיון. **ב)** שממונו לטובה. **ג)** שממונו לנקמה. **ד)** כל התשובות אינן נכונות.

התשובות לשאלות שהופיעו בעלון הקודם:

א. תשובה ג. **ב.** תשובה ב. **ג.** תשובה ד. **ד.** תשובה ד.

לוח הדף היומי בזוהר עם פירוש הסולם מחזור ט' (תשע"ז)

יום	תאריך	זוהר פר'	עמודים	סעיפים
שבת	ד אדר א	בלק	קמו–קמה	תיג–תיט
א'	ה אדר א	בלק	קמט–קנב	תכ–תלא
ב'	ו אדר א	בלק	קנג–קנו	תלב–תלו
ג'	ז אדר א	בלק	קנז–קס	תלז–תמב
ד'	ח אדר א	בלק	קסא–קסה	תמג–תנו
ה'	ט אדר א	בלק	קסה–קסח	תנז–תע
ו'	י אדר א	בלק	קסט–קעה	תעא–תצג
שבת	יא אדר א	בלק	קעה–קעז	תצד–תק